

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul anual: 400 Lei.

Director: Dr. I. MATEIU

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Cuza Vodă Nr. 3.

Cenzurat.

„Iar Iisus a zis: Cel ce crede în mine va fi viu, chiar dacă va muri. Și oricine viază și crede întru mine: în veac nu va muri.“

Ioan 11, 25—26.

EVANGHELIA

Luca 1, 48.

Așa cum s'ar cuveni să se întâmple la fiecare nuntă, la nunta din Cana Galileii a fost chemat și Iisus și Mama Lui. Când veselie era în toi, Prea Sfânta Marie, simțind îngrijorarea și jena gazdelor casei, a zis către Fiul ei: nu au vin. Pentru întâia oară Maica Domnului se ruga dumnezeescului ei Fi, să aline suferințele oamenilor coplesii de năcazuri, să umple casele și sufletele oamenilor de veselie.

Cel dintâiu semn minunat, cea dintâi binefacere, pe care a revărsat-o Mântuitorul asupra omenirii, a fost fructul acestei rugăciuni. Binefacerile ce au urmat de atunci până azi ca urmare a rugăciunilor Prea Sfinței Fecioare sunt nenumărate, ca nisipul mării. Cine ar putea ținea socoteala ranelor sufletești și trupesți vindecate din mila Ei?

Când a simțit sarcina cea mai presus de fire, vestită de Inger, a spus Elisabetei: iată, de acum mă vor ferici toate neamurile! (Luca 1, 48.) Erau, aceste cuvinte, expresia nețărâmurii bucurii, că providența divină a ales-o unealtă a mântuirii, că cerul i-a îngăduit să fie purtătoarea de grije a oamenilor între necazurile și bucuriile lor.

Prin cuvintele adresate Ei și Sf. Apostol Ioan de pe cruce, Mântuitorul ne-a făcut pe toți creștinii fii ai Maicii lui Dumnezeu. E cel mai frumos titlu de nobletă la care poate râvni un om. Și e, totodată, cel mai mare sprijin, pe care ni-l îmbie bunătațea lui Dumnezeu. Când ne-a îngăduit să ne numim fiii Maicii Lui, prin aceasta ne-a dat un program, ne-a arătat calea ce avem de urmat. Ne-a scos din robia neîndurată a grijilor egoiste și ne-a înrudit cu cerul. Ne-a pus în fața datoriei de a îndumnezei lumea, de a o întocmi după legile ordinii morale. Această datorie, de a munci pentru mărirea lui Dumnezeu și pentru binele oamenilor, e cel mai sfânt drept al omului. E semnul creștinătății noastre.

Și e ceea ce dorește dela noi — fiindcă ne iubeste — Maica lui Dumnezeu, Maica noastră Precurată.

I. G.

ȘCOALA ȘI VIAȚA

Legătura dintre școală și viață este evidentă. Doar școala a răsărit din marele arsenal al vieții trăite, din care a adunat cunoștință cu cunoștință ca să le redea iarăși vieții prin șirul generațiilor ce se succed în ea. Ea este lumina care luminează prin razele cunoștințelor sale calea vieții în toate cotiturile ei umbroase, dând puțința unei orientări și străbateri mai ușoară, tuturor acelor ce caută să-i cunoască tainele. De aceea nici una din ele nu se poate lipsi de cealaltă. Ruperea firului de legătură dintre ele aduce aberații și rezultate neașteptate. Și or cât de frumoase și înaripate ar fi cunoștințele școlii, ea nu se poate desprinde din cătușele vieții, decât cu jertfa suferințelor omenesii ce le aduce pierderea conexului cu viața și cruda ei realitate.

Școala noastră de după război a trebuit să facă cunoștință cu aceasta adeseori, în urma numeroaselor sale încercări și dibuiri. Și tot de atâtea ori a putut cunoaște, că nici legiferările nici programele schimbăcioase n'au putut înlocui realitatea, care nu se lasă schimbată prin încercări și ipoteze. Viața a venit cu ale sale orânduiri categorice și amare. Ne-a pus legile ei imutabile în față, ca să ne trezim pe pământ. Au venit anchete școlare cu sugestii și propuneri variate; de multe ori de controversă discutabilă. S'au învinovățit profesori și părinți, iar scurta au tras-o cei mai slabi, — copiii.

Poate nici ei nu și-au făcut datoria pe deplin, dar nici cei dintâiu nu și-au făcut-o creștinește. Cu toții au trecut prin criza timpurilor, cu ale lor concepții și moravuri.

Dar până la infinit nu putea dăinui lucrul. Abaterile grave dela datoria vieții, trebuia să aducă împotmolirea carului lăsat în voia întâmplării. S'a strigat destul pentru scoaterea lui, dar puținii au pus umărul să-l ridice. Ne lipsea prea mult tăria

sufletească, unitară și necesară pentru punerea lui pe drumul încercat. Ba am alunecat tot mai mult pe panta neglijenței și nepăsării. Iar observațiile venite dela oameni prevăzători au rămas ascultate, dar nu împlinite. Atunci mai rămânea o măsură regeneratoare de sus dela conducere, definită în măsuri radicale, drastice — dar sănătoase. Căci simțul răspunderii față de conștiință și societate adormise de-a binele.

Școala muncii și evanghelia iubirii (Mehedinți) a rămas o maximă cunoscută dar netradusă în faptă. Deși ea putea mai demult să aducă renașterea și consolidarea învățământului în cea mai fericită măsură. Inșă, ea a rămas, ca multe alte îndrumări înalte, supusă altor interese mai apropiate de indivizi. Oamenii își vedeau de interesele lor calculate. Și câte dorințe și poftă n'au fost saturate pe contul instituției și în numele culturii și progresului. Toate spre binele neamului și înflorirea țării!

Puțini au fost aceia cari au ținut cont, că școala ca instituție de Stat duce la îndeplinire o misiune primită din încredințarea lui. Interesele se identifică cu ale lui, iar ale lui sunt și trebuie să fie ale cetățenilor cari converg într'un scop unitar de educație morală-cetățenească. Nu depozite de definiții și reguli neaplicate, nici deținători de diplome cere acesta, ci cetățeni harnici, de încredere și loiali. Gata de a lua sarcina de acolo de unde este nevoie. Iar căile cari converg aici sunt două; și ambele își au originea în tradiția noastră ca moștenire strămoșească. Fie că urmărește interesul pentru influențarea voinței prin deșteptarea interesului asupra persoanelor istorice, fie prin calea religiosității — prin provocări de simțeminte și virtuți, dar și

una și alta are aceiași bază și sferă străbună de acțiune, credința. Aceasta lipsea din sufletul multor luminători ca și din atmosfera instituției. Exempla trahunt. Trecutul a dat exemple convingătoare.

Și răul se cerea delăturat dela izvor.

Măsurile noi luate cu hotărâre, sunt chemate să vindece răul. Ele impun o orientare mai temeinică și o îndatorire mai dâră spre nevoile vieții. Ea angajează toți factorii școlilor la muncă și răspundere.

Iată imperioasa cerință!

Răspunderea datoriei împlinite în fața legilor, dacă lipsește în fața conștiinței și societății. Numai pe această bază se pot realiza și celelalte amănunte de program și sisteme. Numai acest resort intim are tăria de a da progres și înflorire. Iar pentru controlul lor încă se vor alege chemații și aleșii după alte criterii, decât cele din trecut.

Vremurile noi, cu regimul nou, va da rezultate nouă. Din toate însă nu trebuie să lipsească cinstea și onestitatea celor chemați să sprijinească intenția și pornirea bună.

Un dram de credință și încredere, poate cimenta multe lucruri bune. Și ea este inomis necesară, pentru a da adeziunea voluntară a ființei întregi legată de firul nădejzii de mâine. Forța morală, înviorată de încredere, contribuție reciprocă între mare și mic, poate da rezultatele cele mai alese.

Tot așa și'n învățământ și'n educația din școală.

Hristos trebuie să fie piatra din capul unghiului pe care se edifică. Intoarcerea școlii la viață înseamnă întoarcerea la Hristos!

El este doar calea, adevărul și viața!

V. M.

Pentru învierea amvonului.

Viața îndeobște se scurge astăzi într'un ritm vioiu și accelerat. Psihoza vitezei nu-i o formulă creată pentru a demonstra o ipoteză, nici pentru a defini abstract o utopie: ea își dovedește din plin existența în toate manifestările vieții.

Trăim, cu alte cuvinte, în mijlocul unei lumi moderne, al cărui suflet se vrea prea puțin atașat contemplativității. Captarea lui la o viață nouă cu Hristos și mai ales rămânerea lui în Hristos, ne cere fără îndoială mari eforturi pastorale. Mai ales, că flacăra entuziasmului acestui suflet modern, are în cele mai multe cazuri durată focului de paie.

Dacă am încerca o analiză retrospectivă a activității noastre pastorale, tabloul de sigur n'ar întruni toate calitățile unei pledoarii pentru deplina justificare a „talantului” ce ni s'a dat spre fructificare.

E drept că, de-un timp încoace, condeie competente dau alarma accentuând insuficiențele metodelor pastorale de până aci, — dar aceasta pauză între două acte (inexistență de altfel), nu se va putea numi scuză și nici ocazie bine venită pentru noi, de a lăsa ogorul pastorației înfelenit.

Dacă lumea a făcut un pas gigantic înainte, nu noi preoții vom fi aceia cari să rămânem pe loc. Hristos s'a coborât în lume, în mijlocul lumii, deci acolo e și locul nostru, nu însă asimilându-ne ei, ci luând Duhul cel din Dumnezeu. (I Cor. 2, 12.)

În fața noului aspect al vieții moderne, să încercăm a cunoaște și pătrunde cât mai adânc psihologia omului de astăzi. E primul pas și condiția esențială ce se impune pentru a netezi asperitățile și a dură o legătură trainică și continuă între păstori și păstoriți: dela suflet la suflăte.

Dintre toate metodele de pasto-

rație — fie ele din cele mai adecvate stării de față, deci moderne, — cel mai clasic și pururi actual mi se pare predica. Căci, ce alt mijloc decât „cuvântul lui Dumnezeu”, va putea activa cu mai mult fotos în opera de regenerare sufletească, cât timp el este „viu și lucrător, mai ascuțit decât orice sabie cu două tășuri...” (Evrei 4, 12), cu unul despiciând inima celui ce predică iar cu celalalt pe aceea a ascultătorilor, „pregătind în ambele locuri calea pentru faptele mântuirii”.

Credem că nu exagerăm în afirmația, că predica a atins o perioadă de stagnare, cu toate că niciodată poate, ea n'a răsunit atât de des ca astăzi. Observație tot atât de justă și pentru celelalte Biserici, unde centrul cultului divin rezidă în activitatea amvonului.

De sigur, vina acestui ne-ajuns nu se poate arunca întreagă asupra turmei cuvântătoare. „Trebuie să știm, că sensibilitatea omului modern s'a schimbat și că cel ce voește să-i vorbească despre lume, despre credință și despre Hristos, acela nu trebuie să piardă nici un moment din ochi psihologia lui.” (Prohászka: „Conceptia superioară a vieții.”)

Dacă preotului i se cere a ține pas cu ritmul vremii, atunci și predica va trebui eliberată de haina atâtor regule oratorice, „de idololatria treptelor formale” — de mult învechite și anacronice — și înlocuită cu predica pătrunsă de simțul real pentru stările sufletești actuale.

Aceeași justă categorisire o va suferi și predica „cliseu” cu predicatorul „gramofon”, dimpreună cu cei ce debitează predici „frământate din gândul, simțirea și experiența altora.”

Dacă cuvântul lui Dumnezeu e viu și lucrător, el niciodată nu se va putea infiltra în sufletul „turmei”, în mod automat și nici prin conștiințe moarte sau absente. „Când predici pe Hristos, care e viață, nu teorie, poți să trăiești altă viață, decât aceea pe care o cere El?” (Prof. Gr. Cristescu.)

Nu putem fi hristologi înainte de a fi hristofori și nici una nici alta, fără zilnica ispitire a dumnezeștilor Scripturi, însoțită de cât mai dese popasuri de meditație profundă.

Numai din acest zbucium și frământare duhovnicească va țâșni plină de viață o altă predică; cea adevărată: predica vie, predica trăită.

Atunci am înviat amvonul.

Pr. DIODOR TODEA

Piedici întâmpinate în viața pastorală.

Acest subiect a format miezul discuțiilor în conferința de primăvară a preoților din tractul Lupșa, ținută la data de 31 Martie a. c. în parohia din Sălciua-de-jos.

Din referatul bine documentat al protopopului tractual Vasile Șpan, și din lucrările temeinice lucrate de 17 preoți, dintre care unele aduc prețioase amănunte din viața pastorală, rezultă că:

1. Misiunea preotului este

de-o importanță covârșitoare și azi, ca și în trecut, deoarece oamenii alunecă foarte repede în păcat.

2. Chemarea noastră cea dintâi este chiar aceasta, de-a ridica pe cel căzut din păcat, îndemnându-l către o viață superioară, și care trăită după percepțiile legii creștine să-i aducă mântuirea sufletească.

3. Ogorul vieții sufletești a multora dintre creștinii de azi fiind foarte înțelenit, din cauza

ofensivei deslănțuită de satan prin atât de cunoscutele curente subminante ca: sectarism, ateism, comunism, indiferentism religios etc. pentru desțelenirea și transformarea în teren productiv a unui asemenea ogor, se pretinde multă efortare din partea preotului.

4. Metodele întrebuintate în asemenea cazuri sunt diferite, însă cele mai la îndemână ar fi:

a) Predica rostită dela amvon, sau la anumite ocazii ce obvin în viața pastorală ca: înmormântări, cununii, botezuri, procesiuni la hotar etc.

b) Propaganda intensă cu broșuri religioase, care să fie distribuite cu un preț minim, sau chiar gratuit.

c) Propaganda cu filme de cinematograf ce s'ar putea rula de aparate portative mici, chiar și în cele mai îndepărtate parohii.

d) Mărturisirea cât mai des a enoriașilor, cercetarea celor bolnavi, ajutorul dat celor săraci sau în nenorocire, sunt metode cari au dat rezultate multumitoare în multe parohii.

e) În drumul activității pastorale a celor mai mulți preoți s'au ridicat și se ridică încă mari piedeci dintre care mai cunoscute sunt lipsa de cultură și sârăcia în care se sbat îndeosebi locuitorii din ținuturile muntoase și neproductive.

Până de curând politica de partid s'a putut considera ca o piedică în calea unei pastorații ideale. Rezultatele dezastruoase din punct de vedere moral, sunt cunoscute prin: minciuna atât de des întrebuintată, lenea încurajată și multe vărsări de sânge ce ne mai amintesc de păcătoasa politică de partid.

O piedică destul de răspân-

FOILETON

Nu este posibilă sfințenia în afară de biserica lui Hristos.

Ori cât de puternică ar fi convingerea individuală, că sfințenia vieții creștine este supremul ideal omenesc; ori cât de bine cunoscute i-ar fi cuiva obiectivele sfințeniei și piedecile cari îi stau în drum, cu oricâtă hotărâre ar voi sfințenia, — aceasta nu poate deveni realitate câtă vreme cel ce o râvnește, nu se încadrează în instituția vie întemeiată de Hristos pe Pământ, adică în biserica creștină. Și această încadrare, nu de formă, ci efectivă prin subordonarea absolută în fața autorității ei și prin participarea la toate lucrările ei. De ce o asemenea condiție, din care decurg multe obligații, care în aparență este o stavilă în calea avântului spiritului omenesc spre desăvârșire? Pentru următoarele motive: Biserica este instituția văzută, întemeiată de Mântuitorul prin mijlocirea căreia are să se sfințească omenirea. În ea sunt date mijloacele harice supranaturale prin cari singure se poate ajunge această stare de înaltă perfecțiune. Ea păstrează intacte formele în cari urmează să se toarne viața de sfințenie. Ea nici decum nu

este un jug, care stângenește mișcările libere organizate în vederea sfințeniei.

1. Dumnezeu Fiul venind în lume, nu numai că ne-a arătat calea mântuirii, prin descoperirea voinței Divine; nu numai ne-a împăcat cu Dumnezeu, prin jertfa sa pe cruce; nu numai ne-a promis tuturor căți vom urma moștenirea împărăției cerurilor; ci a făcut începătura unei organizații vizibile, al cărei cap invizibil rămâne El, iar mădulare sunt toți căți cu credință îi primesc și practică învățătura Lui fericitoare. În rugăciunea arhierescă rostită de Iisus numai cu câteva oare înainte de patimi, pentru a mângăia pe apostoli spune: „Părinte sfinte, păzește-i întru numele tău, pe cari mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și noi... Sfințește-i pe ei întru adevărul tău... Dar nu numai pentru aceștia mă rog, ci și pentru cei ce vor crede întru mine, după cuvântul lor, ca toți să fie una, după cum tu, Părinte, întru mine și eu întru tine, ca și ei să fie întru noi, așa încât lumea să creadă că tu m'ai trimis.” Ioan 17, 11, 17, 20—21. Permanenta lui prezență în acest organism, dă garanția că numai prin încadrarea în el, omul poate realiza sfințenia a cărei începătură și tip s'a făcut Mântuitorul. „Unde sunt doi, sau trei adunați în numele meu, acolo sunt și eu în mijlocul lor” a spus apostolilor. El este în bise-

rică puterea, care animează și îndrumă viața creștină. Le spune ucenicilor înainte de despărțire: „Dacă mă iubiți pe mine, păzi-veți poruncile mele. Iar eu voi ruga pe Tatăl și vă va da alt Mângăietor, ca să fie pururea cu voi: Duhul adevărului, pe care lumea nu poate să-l primească, pentru că nu-l vede, nici nu-l știe, ci voi îl cunoașteți, căci rămâne la voi și va fi întru voi.” Ioan 14, 15, 17.

Dar precum Hristos numai unul este și nu poate fi împărțit, astfel și biserica Lui numai una este.

Le scrie apostolul Pavel Corintenilor, cari încercau o desbinare a comunității: „Oare s'a împărțit Hristos?” iar în continuare „Nu știți oare că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu sălășluiește întru voi? Dacă strică unul templul lui Dumnezeu, strică-l-va Dumnezeu pe el, pentru că locașul Domnului sfânt este și așa sunteți și voi.” I Cor. 1, 13; 3, 16—17.

Această biserică unică și neîmpărțită este cea întemeiată de Hristos, clădită de apostoli și sfinții părinți. „Nimeni nu poate pune altă temelie, decât cea odată pusă, care este Iisus Hristos.” Ori ce altă biserică, în care nu se păstrează învățătura nealterată a Mântuitorului prin propovădania apostolilor și sf. Părinți, nu poate fi adevărată. Tot cel

dită și a cărei urmări sunt mai mult decât dezastruoase, pentru individ, familie, societate, stat etc., este și *alcoolismul*.

Știind că urmările acestuia din urmă sunt: ruina sufletească și trupească, pentru cela ce îl practică și este aruncat

în brațele imoralității, sărăciei și altor patimi; noi preoții să fim atenți ca nici unul dintre cei încredințați nouă spre păstorie să nu piară, căci o mare răspundere avem în fața lui Dumnezeu.

Pr. CORNELIU GOG

CLEVETIRI NEDEMNE

Parohia noastră Corvinești este o parohie tânără, formată din credincioși trecuți dela religia gr.-cat. la biserica noastră dreptmăritoare, convinși că numai în sânul sf. noastre biserici pot găsi liniștea și mântuirea sufletelor lor.

Dar grele au fost suferințele și înverșunate au fost luptele pe care fiii acestei parohii le-au dus împotriva întunerecului, pentru ca să ajungă la lumina cunoștinței de Dumnezeu.

Au fost batjocoriți și injurați în toate felurile de aceia pe cari i-au părăsit.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, au ajuns astăzi să-și aibă biserica lor, cimitirul lor, unde își pot îngropa morții netulburaji.

Dar diavolul nu doarme. Răutățile lui nu conțenesc.

Este cazul preotului greco-catolic din loc.

El care este chemat să propoveduiască numai pacea și buna înțelegere, este propagator de ură și *vrașmășie*, crezând că măcar așa va putea să-și răsbune asupra acelora care l-au părăsit. Predicile lui în biserică nu sunt altceva decât numai ațâțare împotriva noastră, a ortodocșilor.

S'a întâmplat zilele trecute că a murit un credincios gr.-cat. care revenise la ortodoxie și pe urmă, nu se știe din ce motive, s'a reintors iarăși la biserica uniată.

La înmormântarea lui au luat parte și credincioși ortodocși, void

să dea cinstea cea mai depe urmă unui consătean de al lor.

Acum era momentul potrivit pentru preotul gr.-cat. ca să ne poată defaima și mai mult.

Spunea între altele că răposatul a fost îmbrăcat în haina cea albă a luminii, apoi s'a îmbrăcat în haina neagră și pe urmă iarăși a luat haina cea albă.

Haina cea albă eră firește credința gr.-cat. iar cea neagră nu putea fi decât cea ortodoxă.

Sesizat de cele spuse mie de credincioșii care luaseră parte la înmormântare, nu pot să nu înfierz această ieșire a preotului gr.-cat. care înțelege să ducă lupta confesională cu atâta patimă, chiar și în fața mormântului deschis.

Noi vrem pace, dar dacă suntem provocați nu ni se poate face o vină că ne apărăm cu hotărîre contra adversarilor.

Pr. P. TIMIȘAN

PROGRAMUL

adunării generale a „Astrei“, care se va ține în Abrud în zilele de 10—11 Septembrie 1938, sub Inaltul patronaj al M. S. Regele Carol II.

In preziua adunării, 9 Septembrie:

Ora 17: Ședința președinților de despărțăminte cu următoarele referate:

1. Problema minieră a Munților Apuseni. Raportor d-l Ioan Popa, Zlatna.

2. Problema economică a Mun-

ților Apuseni. Raportor d-l profesor Safta, Cluj.

3. Capitalul om din Munții Apuseni. Raportori d-nii Dr. P. Rămneanțu și M. Beniuc, Cluj.

4. Problema școlară în Munții Apuseni. Raportor d-l prof. Ioan Micu, Abrud.

Sâmbătă, 10 Septembrie:

Ora 9: Serviciu divin în bisericile românești din Abrud.

Ora 11: Ședința I-a festivă cu următoarea ordine de zi:

1. Deschiderea adunării generale.
2. Salutul autorităților și societăților culturale.

3. Dispoziții pentru verificarea procesului verbal al Adunării generale.

4. Inscrierea delegaților prezenți ai despărțămintelor.

5. Prezentarea raportului general al Comitetului central.

6. Alegerea comisiunilor pentru:

- Examinarea raportului general;
- Inscrierea de membri noi;
- Examinarea propunerilor întrate în termen reglementar;
- Intregirea Comitetului central;

e) Alegerea Comitetului de cenzori.

f) Modificarea pragmatice de serviciu și regulamentului fondului de pensii al funcționarilor „Asociațiunii“.

Ora 14: Banchet.

Ora 16: Cortegiu etnografic (organizat de d-l Ioan Popa, reprezentantul despărțământului Zlatna.)

Ora 17:30: Manifestări ale Șoimilor.

Ora 19: Ședință festivă a Secțiilor: Conferința d-lui profesor S. Dragomir.

Ora 21:30: Serată artistică urmată de bal în stil românesc.

Duminică în 11 Septembrie:

Ora 10: Ședința II-a cu următoarea ordine de zi:

1. Rapoartele comisiunilor alese în ședința I-a și al Comitetului de cenzori, despre verificarea socotelilor Asociațiunii 1937, și ale Internatului de fete pe anul școlar 1937/938 precum și asupra proiectului de buget pe anul 1939 al Asociațiunii.

2. Fixarea locului pentru Adunarea generală din anul 1939.

3. Inchiderea Adunării generale.

INFORMAȚIUNI

Jurământ de fidelitate. În ziua de Sâmbătă 13 August crt. M. S. Regele a primit la Palatul Regal, în prezența I. P. S. Sale Dr. Miron Cristea, președintele consiliului de miniștri, a P. S. Sale Nicolae Colan, ministru al cultelor și artelor, — pe P. S. S. Dr. Adolf Vorbruchner, Episcopul romano-catolic de Alba-Iulia, care a depus jurământul de fidelitate potrivit art. 27 al legii pentru regimul general al cultelor.

Redacționale. Directorul nostru, profesorul Dr. Ioan Matei în 10 August a plecat în Anglia într'o importantă misiune de ordin religios și cultural. Pe timpul cât va lipsi din țară la redacția noastră va fi substituit de C. Sa părintele consilier Ion Goron.

Comisariatul minorităților. A luat ființă numai în zilele trecute sub conducerea d-lui prof. univ. *Silvia Dragomir*, un eminent cunosător al problemelor minoritare dela noi. Presa din Capitală vede în înființarea acestui Comisariat „mai mult o expresie a ambianței internaționale decât a unor necesități reale.“

Reforma administrativă. Noua lege administrativă, elaborată în spiritul Constituției M. S. Regele Carol II, a fost promulgată Sâmbătă 13 August a. c. la Palatul Regal din București, în cadrul unei mari solemnități. După această reformă, Țara a fost împărțită în zece regiuni — ținuturi — administrative cu capitalele la: București, Constanța, Galați, Chi-

ce se subtrage participării la viața bisericii, nu poate călca pe drumul sfințeniei, căci nu este în comuniune cu Hristos și nu este sfințenie în afară de El.

2. Numai în biserică, prin mijlocirea sf. taine, primim minunata putere harică a Duhului sfânt, care singură este în măsură să dea tărie puterilor noastre naturale pentru dobândirea sfințeniei. Unde este omul care se poate lipsi de acest neprețuit ajutor? El este la fel de necesar, atât începătorului, cât și celui înaintat în calea sfințirii. De parte deci de noi gândul, că creștinul s'ar putea ridica până pe cele mai înalte trepte ale vieții spirituale, fără ajutorul bisericii și tainelor ei.

Dimpotrivă trebuie accentuat: cu cât năzuește cineva mai sus, cu atât trebuie să beneficieze într'o măsură mai mare de acest ajutor. Pentru toate treptele vieții spirituale, este aceeași ordine a mântuirii, și același drum al sfințirii. Deci: în afară de biserică, nici o comuniune cu Hristos, nici un mijloc haric, — iar fără Hristos și fără ajutorul haric, nici o sfințenie.

3. Biserica păstrează cu severitate formele tipice în cari s'a turnat idealul vieții de sfințenie creștină.

Prima din aceste forme, este însăși viața Mântuitorului. O înălțime pe care omul nu o poate

ajunge, dar care îl atrage, îl îndrumă și-l întărește. Nimic din tot ceea ce se poate concepe ca ideal în domeniul vieții sufletești, n-a rămas nerealizat de Mântuitorul. A atins culmi cari amătesc pe om, la cari nici nu îndrăznește a se gândi, că ar fi posibile de ajuns. Cât de decolorată și denaturată este această sfințenie în afară de biserică! Egoismul și răutatea omenească a murdărit-o, a despoiat-o de toată sublimitatea ei reală. Pimeii moralej publice, în neputința lor de a urca pe drumul spinos al vieții lui Hristos, l-au coborât alături de ei. Din etica lui au făcut o morală a sclavilor, din jertfa lui o înfrângere dureroasă, Hristos o zeitate pentru mințile unor fanatici! Armata lui un mit scornit de câți răzvrățiți, menit a ațâța lumea împotriva unei ordini sociale putrede!

Acestei prime forme îi urmează o serie întreagă de alte. Sunt viețile sf. apostoli, sf. părinți, sfinților cari luminează creștinismul ca tot atâția aștrii nemuritori. Ele nu sunt legende, cari umple trecutul de glorie, al unei instituții religioase, ci realități istorice. Mai apropiate și accesibile năzuințelor noastre. Realizări de trăiri cu adevărat creștine prin modestele mijloace ale ființei omenești ajutate de puterea harului divin.

Pentru noi tot atâtea victorii ademenitoare, tot atâtea documente întăritoare. A cunoaște viața

sfinților înseamnă a îndrăgi această viață, înseamnă a avea la îndemână izvorul îndemnelui permanent, și al credinței în biruință.

Prin ce ar putea fi înlocuite aceste relicvii scumpe în afară de biserică? Ce ne-ar putea determina spre sfințenie în măsura în care, fără să ne dăm seama, o fac sfinții?

4. În fine autoritatea bisericii nu trebuie privită ca un tiran care îngreudește libertatea omului. Da, vorbește Mântuitorul despre o sarcină a legii sale, care însă este dulce și ușoară, în comparație cu sarcinile cari le impun Legea Mozaică sau religiile păgâne. Este ușoară fiindcă nu este potrivnică năzuințelor intime ale omului după Dumnezeu, după mântuire, după împărăția binelui.

Devine sarcină numai pentru cel ce slujește satanei. Acestuia îi ridică mii de stavile în manifestarea liberă a unei voințe închinată răului.

Dar libertatea voinței nu înseamnă aservirea acesteia scopurilor contrare ființei bune a omului, creatură a lui Dumnezeu. Această aservire ea însăși este cea mai groaznică robie, și atunci tot ceea ce îi opune rezistență înseamnă desrobire. Deci acțiunea bisericii lui Hristos prin impunerea poruncilor ei este pentru om desrobire, este libertate.

În concluzie, realizarea postulatului sfințeniei pretinde cu necesitate încadrarea omului în biserica cea adevărată a lui Hristos.

Prof. L. G. MUNTEANU

șinău, Iași, Cernăuți, Cluj, Alba-Iulia, Timișoara și Craiova.

Guvernatorii acestor ținuturi, cari au și depus jurământul, poartă numele de Rezidenți Regali. Ei au fost aleși dintre personalitățile binecunoscute ale vieții publice românești.

Dela noua așezare administrativă țara așteaptă o creștere a randamentului ei național sub toate raporturile: administrativ, cultural, economic... și o accelerare a ritmului ei de prefacere și propășire.

Hramul Catedralei. Măreața Catedrală a Clujului, cu hramul Adormirii Precurarei Născătoare de Dumnezeu, are și semnificația religioasă a Celei pline de dar și sensul istoric al intrării trupelor române în Ardeal în 15 August 1916. Anul acesta, hramul Catedralei s'a sărbătorit, ca și în trecut, cu tot fastul cuvenit. În ajun s'a oficiat litie cu privighere. Răspunsurile au fost date de corul maicelor dela Mănăstirea Elisabeta (de sub conducerea Maicei starețe Cornelia Ionescu), dirijat de diac. A. Scurtu. În ziua de Sf. Maria s'a oficiat Sf. Liturghie și s'a făcut procesiune în jurul Catedralei. Răspunsurile au fost date de corul Buna-vestire de sub conducerea diac. Anatolie Scurtu.

„Țara Bârsei“, frumoasa revistă dela Brașov, împlinește vârsta de un deceniu. Un interval disparent în seria nesfârșită a anilor, dar o vârstă impozantă în cronologia apariției și dispariției publicațiilor noastre periodice. Mai ales la Brașovul românesc unde a ținut singură piept, zece ani dearându-l, atâtor publicații minoritare locale. Și așa se susține cu mari greutate o revistă provincială, fără fonduri și subvenții. La Brașov s'au făcut eforturi și opintiri în acest sens.

De aceea a fost un moment de bucurie și mândrie națională vederea ultimului ei număr impozant (de 254 pag.)

Am zis, iată o muncă și energie românească care nu se irosește de geaba. Ea a ajuns fericitul prilej să îmbrace haina de sărbătoare cu o întreită apariție în cinstea primului ei deceniu.

Dar iată că haina ei de sărbătoare, este cea de doliu. Avisul dela sfârșit anunță suprimarea apariției ei temporale, din multe motive grele și cunoscute. Câte nu vor fi fost ele în cei 10 ani din trecut? Numai d-l Axente Banciu o știe. Meritul d-sale este cu atât mai mare. Și tocmai greutatea trecutului biruie de idealul susținut cu atâta dârzenie ne face să credem, că va reapare iarăși susținută de acei cari îi cunosc vrednicia și rolul ei în viața noastră.

Armistițiu ruso-japonez. În Extremul-Orient cinci sute de milioane de oameni sunt angajați într'un război de istovire, în care boala, epidemiile și inundațiile fac mai multe victime ca bombardamentele. De un an războiul n'a ajuns la nici o hotărâre. Armistițiul ruso-japonez e singurul act de destindere în conflictul

din răsăritul îndepărtat, dar cine știe dacă el nu traduce în realitate decât o tactică de așteptare, până în clipa când războiul din China se va apropia de o hotărâre sau până când taberele în luptă vor fi complect secătuite de forțe?

BIBLIOGRAFIE

Academia Teologică din Cluj, Anuar pe anul școlar 1937—38. Cluj 1938. 102 pagini.

Noul Rector al Academiei noastre pâr. G. L. Munteanu continuă tradiția veche, tipărind Anuarul instituției pe care o conduce cu toată râvna și destoinicia. Se publică patru studii aici: al prof. A. Buzdug despre „Invățământul religios de azi” și modul lui de tratare ca principiu educativ, nu ca obiect de învățământ sec; al prof. I. Pașca: „Atmosfera în care s'a desăvârșit desbinarea bisericească dela 1054” — studiu interesant din punct de vedere ortodox, fiindcă autorul aduce probe serioase pentru vinovăția Romei; al prof. Dr. V. Ciobanu: „Un capitol de medicină pastorală”, în care se arată legătura istorică veche dintre Biserică și practica medicinei; al prof. V. Petrașcu: „Indatoririle și condițiunile de viață ale adevăratului păstor sufletească”.

În partea a doua a Anuarului găsim datele oficiale despre viața Academiei Teologice. Anul acesta au funcționat 6 profesori și 6 conferențieri cu 49 studenți. Profesori au desvoltat și o frumoasă activitate literară și de propagandă religioasă. Internatul teologic a funcționat normal. Studenții organizați în societatea „Credința Ortodoxă” au căutat să-și sporească eforturile pentru cultură și misionarism la țară. Prin purtarea de grijă a P. S. Episcop Nicolae Colan, care a vizitat Academia teologică de mai multe ori, instituția se consolidează dovedind că ține pas cu vremea. Profesorii merită un cuvânt de recunoștință pentru opera serioasă ce-o fac în folosul Bisericii noastre.

Academia Teologică Andreiană, Anuarul XIV pe 1937—38 publicat de pâr. Rector Dr. D. Stăniloae. Sibiu, 1938. Găsim două studii, unul al pâr. prof. Sp. Căndea despre „Pastorația în familie”, iar celalalt scris de pâr. prof. N. Terchilă intitulat: Educația creștinească. Datele școlare arată situația acestei Academii, care a funcționat cu 12 profesori și 38 studenți. Majoritatea lor în număr de 25 sunt fii de țaran, ceea ce dovedește că în clasa cultă nu se găsesc încă suficiente vocațiuni pentru preoție. Sperăm însă, că noua situație creată Academiiilor și o mai bună salarizare a clerului vor corecta inconvenientul de azi.

Profesorii dela Sibiu sunt foarte activi mai ales în domeniul scrisului. Studenții au mers pe urmele profesorilor, prin societatea lor de lectură. Anuarul se încheie cu un articol al stud. P. Brudea: Jertfa ca temelie a marilor realizări.

Glorioasa instituție sibiană își înțelege menirea ei spirituală și o slujește prin profesori vrednici și entusiaști.

„Revista Teologică“, Nr. 7—8 pe Iulie—August 1938. Redactor diacon Gr. T. Marcu. Sibiu, Academia Teologică. În acest număr: Ortodoxie și uniție. Diacon Grigorie T. Marcu: Uniția în Istoria Românilor. Prof. univ. Dr. Ioan Lupșa: Două anchete oficiale în satele din scaunul Sibiuului (1744—1745). Prof. univ. Dr. Ioan Mateiu: O carte din 1699 contra desbinării religioase. Icon. stavr. Dr. Gh. Ciuhandu: Problema „săcuiască” sub raport confesional. Prof. univ. Dr. Onisifor Ghibu: Pe marginea unei reviste „catolice” din Transilvania. Preot Prof. Simion Radu: Doctrina romano-catolică despre indulgențe. Prot. Dr. Sebastian Stanca: Propaganda uniției în Munții Apuseni. Diacon Prof. Dr. Ștefan Lupșa: Religia strămoșilor. Preot Prof. Dr. Ioan Stanciu: Ce ne spun istoriograful uniții despre desbinarea religioasă dela 1700. Grigorie T. Marcu și Adina C. Iliescu: Aititudini: Pe marginea unui cuvânt arhieresc despre funcțiunea culturală a preoției noastre. Uniția și elitele intelectuale ortodoxe. Principiul ocrotirii celei deopotrivă și cultele minoritare din România. O manevră neisbutită a d-lui Dr. I. H. Rushbrooke. Prof. Alexandru Popa, Preot Prof. Ioan N. Beju, Prof. Dr. Liviu Stan, Prof. Dr. Nicolae Neaga și Grigorie T. Marcu: Mișcarea literară: Biserica ortodoxă română din Maramureș în vremurile trecute. Ordinul Franciscanilor conventuali („Minorității”) din Transilvania. Mirenii și drepturile lor în biserică. Paralelism istoric. War Petrus în Rom? Petrus römischer Märtyrer. Grigorie T. Marcu: Cronică: P. Sf. Episcop Nicolae Colan și d-l Prof. univ. Dr. Vasile Gheorghiu membri onorari ai Academiei Române. Congresul Societății misionare „Oastea Domnului”. Încheierea anului școlar la Academia teologică „Andreiană” și la Școala de cântăreți bisericești „Dimitrie Cunțan”. Intregirea FOR-ului. O aniversare duiosă. Congresul euharistic dela Budapesta. Grigorie T. Marcu: Note și informații.

„Țara Bârsei“ Nr. 4—6 (Iulie—Decembrie 1938), de sub direcțiunea d-lui Ax. Banciu, a apărut cu următorul cuprins: I. Horia Teculescu: † Octavian Goga. A. A. Mureșianu: În dosul culiselor redacției „Gazeta Transilvaniei” (cont.) Valer Literat: Din Țara Oltului. Însemnări vechi din biserici noi (sfârșit). Al. Ceușianu: Delavrancea și Coșbuc. Iorgu Gane: † Ovid Densușianu. D. Germani: † Ing. Tiberiu Eremie. Dr. A. Sulica: Amintiri din războiul de întregire a neamului. E. Ar. Zaharia: Artur Gorovei. Ax. B.: D. Răcuciu către A. Mureșianu (cont.) Ion Breazu: Între Ion Paul și Sept. Albin. Ion M. Neda: Din circularile episc. Gheodeon Nichitici. Gh. Tulbure: Onisifor Ghibu. Ax. Banciu: Din corespondența lui Alex. Roman. Otto Folberth: Șt. L. Roth, eroul național sas, și Românii Transilvăneni. Ax. Banciu: Din scrisorile Dr-ului Pavel Vasici. Ilarie Chendi: Șt. O. Iosif. Dr. A. Sulica: Trăim contrar legilor firii. II. Versuri: Al. Ceușianu: 1918. Ecat. Pitiș: Baladă. Aurel Marin: Poeme. Horia Teculescu: Limpezire. Tamba S.: Pădurea arsă. Goethe — I. V. Boeriu: Craiul din Thule. E. Ar. Zaharia: Elegie de toamnă. D. Danciu: Rău călător. V. Netea: Strofe. Gh. Banu: Basarabene 'ntomnări.

Gabriela Constantin: a) Dramă mută. b) Zi de toamnă. Proză: S. Tamba: Hoinărind pe plaiurile copilăriei (Fragm.) Iorgu Gane: „Pivotul”. Elisabeta Hențiu: a) Maestrul maestrilor. b) Urăta. H. P. Petrescu: Nu-i de răs! S. Tamba: Din stânga și din dreapta. N. Hurlup: Pagina de umor și satiră. Dări de seamă: Ax. B., T. Bodogae, I. Gane, Ing. Gh. Brânduș, Iason, A. Marin, A. A. Mureșianu, I. Nicoară, Dr. V. Tufescu. Bibliografie, errata, paginile administrației, avisul redacției, tabla de materii a anului.

Consiliul eparhial ort. rom. Cluj.

Nr. 5467/1938.

Comunicat.

Aducem la cunoștință organelor noastre în subordine dispoziția Oficiului Central de licitație Nr. 50555: „Comisiile de recepții nu au competența de a acorda prelungirea termenelor din caetul de sarcini sau din contract pentru predarea furniturilor și a lucrărilor și nici a recepționa materialele și lucrările cari n'au fost predate la termenele fixate și pentru cari nu există o aprobare legală, pentru prelungirea acestor termene.”

Preoții noștri vor ținea seamă de aceste dispoziții.

Cluj, la 28 Iulie 1938.

Consiliul eparhial.

Nr. 5552/1938.

Comunicat.

Drept complectare la comunicatul Nr. 3818/1938 încunoștințăm pe cei interesați, că legea pentru pregătirea profesională și exercitarea meseriilor, din Monitorul Oficial Nr. 135 dela 16 Iunie crt. adaugă o dispoziție nouă la prevederile înlesnirilor acordate meseriașilor.

Legea modificatoare dispune la Art. 30 că de înlesnirile acordate meseriașilor prin cap. III din Legea pregătirii profesionale și exercitarea meseriilor publicată în Monitorul Oficial Nr. 99 din 30/IV 1936 nu se bucură decât meseriașii români.

Cluj, la 30 Iulie 1938.

Consiliul eparhial.

Nr. 5751—1938.

Comunicat.

Pentru orientarea preoției noastre îi aducem la cunoștință ordinul On. Minister al Internelor Nr. 45323 din 1938, care dispune, că la eliberarea certificatelor de stare civilă nici un oficiu bisericesc sau civil nu poate încasa taxe mai mari decât cele prescrise de lege.

Cluj, la 16 August 1938.

Consiliul eparhial.

Direcțiunea Int. teologic ort. rom. Cluj.

Nr. 43—1938.

(38) 1—1

Publicație de licitație.

Se aduce la cunoștința celor interesați, că în ziua de 2 Sept. a. c., ora 10 a. m. în localul Internatului teologic ort. rom. din strada Iașilor Nr. 14 se va ține licitație publică cu oferte închise și sigilate, pentru aprovizionarea Internatului cu pâine și carne pe anul școlar 1938—39.

Caetul de sarcini și condițiunile de participare se pot vedea la Administrația Internatului.

Cluj, la 16 August 1938.

Director: Pr. Ion Goron. Administrator: Ioan Bodea.

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj.